

Fem nosa

Capsigrany

- Vés! Fuig d'aquí !! No veus que em fas nosa?

La primera vegada que vaig sentir dir-ho a la dona no li vaig donar gaire importància. Li havia sentit dir tantes vegades al nen que la paraula "nosa" no tenia per mi un significat directe personal, sinó quelcom familiar com "Estigues quiet" al nen o "deixa'm estar".

Va haver-hi una segona i una quarta o cinquena vegada, i això ja em va posar a l'aguait, quan li vaig respondre:

- Escolta nena, abans em deies que sempre estava fora i mai sabies on era, i ara que sóc aquí perquè amb la jubilació m'han tret de la feina em dius que faig nosa, en què quedem?

- Escolta tu; que a mi no em disturba que estiguis a casa, sinó que em disturbes per la feina, aquí a la sala, al davant l'aspirador.

- És que igual m'ho dius si sóc al despatx.

- És clar; si sempre et veig enmig com un estaquirot.

- Mira, saps què? Me'n vaig a fer una volta.

Aquest diàleg tan ximplet no es va repetir gaire perquè el dia següent vaig sortir de casa un xic fastiguejat dient, però, me'n vaig a fer una volteta.

El curiós va ser que un cop al carrer, tot recordant que el metge m'havia recomanat fer una caminada cada dia, vaig

tenir la sensació que perdia el temps: "Què faig aquí? Ara podria escriure aquell article que havia pensat, o continuar amb aquell llibre que tinc mig deixat". És clar que al carrer no faig cap nosa a ningú, si vaig per la meua dreta... i encara..."

El cas va ser que caminant, caminant, vaig arribar a la meua associació de jubilats, on gairebé no anava mai. Celebraven una reunió per parlar d'un congrés i, en veure'm, després de dir-me que m'hauria d'acostar pel casal més sovint, em van demanar l'opinió sobre una ponència. La vaig exposar i de seguida em van encarregar la redacció de les esmenes que ens demanaven si les teníem.

Així em vaig embolicar i de llavors ençà cada dia anava al casal i la dona contenta menys els dies que arribava tard a dinar. Va resultar, però, que als dirigents del casal no els van agradar les meves esmenes per massa crítiques i radicals, tot dient-me que nosaltres no érem cap sindicat, que depeníem de l'administració pública i es podrien pensar que militàvem a l'oposició...

Res. Que de llavors ençà vaig al casal cada vegada menys, perquè tinc la sensació que també els faig nosa...

i fins i tot els vaig dir: "Si us faig nosa, digueu-m'ho, que me n'aniré"

I aquesta és la meua situació actual... Miro el significat de nosa al Pompeu i diu que nosa és "cosa que amb la seva presència dificulta una acció, intercepta el pas, roba espai, priva el bon funcionament, l'arranjament, etc. d'alguna cosa". I el diccionari de sinònims de S. Pey diu que nosa significa molèstia, embaràs, obstacle, empavesada, dificultat, privació, disturb, entrebanc, empegueïment, encallament, vilorda.

Moltes vegades m'hauran dit els companys quan els parlava d'alguna reclamació: "No et capfiquis noi, desenganya't. És que no veus que els vells fem nosa?"

Lector amic que em segueixes en aquests escrits, perdona la pregunta: És veritat que en aquesta societat tan lliure, tan positiva, permissiva i pràctica, els vells fem nosa? ■